

BERGOPWAARTS

DOOR SYBIL CAMPBELL LETHBRIDGE

(VERVOLG)

DE gedachte alleen wond haar reeds op, wanneer zij aan dit feit dacht. Want als zij niet zoo handig was geweest om de gelegenheid, die haar werd geboden, dadelijk aan te grijpen, zou zij nu nog in Milcombe zijn en daar zoo'n eentonig leven leiden, dat de gedachte daaraan alleen haar reeds schrik aanjoeg. Gedurende een oogenblik verminderde haar voldoening, toen zij er aan dacht, wat John Ardath wel zou zeggen, als hij wist, door welke hulpmiddelen zij haar tegenwoordige positie bereikt had. Hij had haar gezegd, dat hij haar door en door kende, dat haar karakter voor hem geen geheimen meer bevatte. Een flauwe glimlach speelde om de lippen, die George Dawley had gekust. Als hij de waarheid eens wist, dacht zij, wat zou hem dat een schok geven! Zijn liefde voor haar zou daar nauwelijks tegen bestand zijn.

Toen, met een vastberaden hoofdschudden, zette zij die gedachte van zich af en ging naar beneden, om mijnheer Dawley op te wachten. Sedert Letty als een wervelwind in zijn leven was gekomen, sedert zij hem beheerschte met haar heerszuchtige persoonlijkheid en sedert zij hem had doen begrijpen, dat haar stilzwijgen alleen gekocht kon worden door absolute gehoorzaamheid aan haar wenschen, had Eldred Dawley geleefd als in een benauwd droom. Het kon niet waar zijn, het kon geen werkelijkheid zijn, voelde hij, dat deze vreemde jonge vrouw in zijn huis was. Zij kon het ontzettende geheim niet weten, dat gedurende zooveel jaren zoo zorgvuldig bewaard was en nu in haar bezit was. Het was te vreeselijk, om waar te zijn. En toch was het waar. Dat het geen droom was, maar ontzettende werkelijkheid, werd hem duidelijk, wanneer hij den starenden blik van Letty's fletse, ondoordringelijke oogen ontmoette, als zij aan het hoofd van zijn tafel zat, wanneer zij op die kinderlijk gemaakte toon sprak, dien zij nu en dan aannam, om hem, zooals hij wist, tot wanhoop te brengen.

Maar hij had alles in stilte en geduldig gedragen, het beschouwende als een rechtvaardige straf, die hij na zoo veel tijd onderging voor de zonde, die hij had begaan. Hij had iets verkeerd gedaan, was het dan niet rechtvaardig, dat hij daarvoor gestraft werd? Maar dat George en Moya daaronder moesten lijden, dat was te verschrikkelijk.

„U is wat laat,” zeide Letty beminnelijk, toen hij het salon binnenkwam, waar zij op hem wachtte. „de auto staat al tien minuten voor. Zullen we weggaan?” Zij nam haar mantel op, terwijl zij sprak, een prachtig maaksel van zwarte zijde, Spaansche kant en sabelbont en trok dezen aan, terwijl ze naar de deur ging. Eldred volgde haar; toen zij de deur bereikt had, riep hij haar. „Sta stil,” zeide hij en de onderdrukte woede in zijn stem trof Letty. Zij draaide zich om en keek hem aan. Hij was bleek en beefde, heel zijn beschaafde natuur kwam op tegen het tooneel, dat hier moest plaats hebben.

„Sta stil,” zei hij weer. Hij sprak, terwijl zijn adem moeielijk ging. „Ik moet je vertellen, dat — dat het zoo niet langer kan en mag voortgaan. Het is — het is onmogelijk. Het is verschrikkelijk, het is ontzettend. Voor mij zelf kan het mij niet schelen; mijn leven loopt Goddank op zijn eind. Maar ik wil niet, dat je anderen kwaad doet. Dat beseft ik pas nu, nu George mij verteld heeft, dat zijn verlovings verbroken is, omdat hij mijn erfgenaam niet meer is, omdat — mijn geld aan jou zal toebehooren.”

Letty haalde de schouders op; een gewoonte, die zij had aangenomen, daar zij dacht, dat dit haar goed stond.

„O, doet dat u verdriet,” zei ze minachtend, „als u het mij vraagt, dan vind ik, dat George nu, voordat het te laat was, ondervonden heeft, hoe inhalig dat volk was. George is dus goed van Lady Moya afgekomen.”

Mijnheer Dawley staarde haar aan, alsof hij haar woorden niet gehoord had.

„En de jongen, dien ik liefhad als mijn eigen, haat mij nu,” zei hij somber; „haat mij, omdat hij denkt, dat ik zijn leven vernietigd heb, alleen maar uit een gril. Dat is te veel, dat kan ik niet verdragen. Ik zal hem alles vertellen, hij moet de waarheid weten en jij — jij kunt het ergste doen.”

Hij wendde zich af, maar Letty snelde op hem toe; zij greep hem bij den arm, zij noodzaakte hem, naar haar te kijken, te staren in die fletse oogen, die nu ineens donker waren door de woede, die er uit sprak.

„Het ergste, gij zegt, dat ik het ergste kan doen,” hijgde zij, „ja en dat wil ik. Beseft u, wat het ergste zal zijn; denkt u, dat Lord Gildare zijn dochter zal laten trouwen met den neef van een man, die —

Maar Dawley hield zijn hand op haar lippen; gedurende een oogenblik had hij de kracht van zijn jeugd herkreken;

hij hield haar vast en zij worstelde, hulpeloos als een kind, onder zijn greep.

„Je zult niet, je zult niet dat ontzettende vertellen,” schreeuwde hij heesch. „Heb ik niet geleden, heb ik mijn schuld niet geboet? God weet, dat ik dit gedaan heb.” „U zult niet de voldoening hebben, mijn leven te vernietigen zonder hetzelfde te doen met dat van George,” antwoordde Letty ademloos, zoodra die ijzeren hand haar lippen niet meer gesloten hield. „Wel, Lord Gildare zou van u walgen; hij zou geen familie van u willen worden, daar kunt u zeker van zijn.”

Somber keek Eldred Dawley haar aan.

„Ik denk, dat je gelijk hebt,” zei hij, „maar ik weet niet, hoe ik dit leven moet dragen. Hoe kan ik leven, terwijl ik zie, dat George ongelukkig is. Letty, heb je geen medelijden, denk je alleen maar aan jezelf? Kun je niet tevreden zijn met minder dan al mijn geld? Is geen kleinere som je voldoende?”

Voor iedereen, die minder hardvochtig en minder zelfzuchtig was, zou het schouwspel van die oude man, nederig smeevende om genade, pijnlijk geweest zijn, maar voor Letty was het alleen een uiting van zwakheid.

„Nee, nee, nee,” zei ze heftig, „ik moet alles hebben. Mijnheer Dawley, dat is mijn laatste woord.” Maar zij vertelde Eldred niet, dat haar reden om er zoo op gesteld te zijn alles te erven was, dat zij hoopte, het engagement tusschen Lady Moya en zijn neef te verbreken, want zij had gezworen, dat zij, Letty Manson, en niemand anders, met George Dawley zou trouwen.

HOOFDSTUK IX.

Na dit tooneel heerschte er gedurende een week een zekere vrede in het huis te Belgrave Square. Mijnheer Dawley hield zijn eigen kamers, ongesteldheid voorwendende, maar Letty ging, gechaperonneerd door twee voor-komende dames, die de erfgenamen van den bankier het hof maakten, naar partijen en trok er zeer de aandacht. Door haar wonderlijke schoonheid en haar levendige geest werd zij erg gevierd.

Toch verwaarloosde zij, onder al die uitspanningen, nooit haar tochten naar Peace Hall in Hampstead. De week volgende op die van haar bezoek aldaar met John Ardath, kwam zij vroeger thuis dan gewoonlijk. Mevrouw Rayner was ziek en wenschte haar niet te ontvangen.

De arme dame had meer zulke grillen en Letty had geleerd, ze haar niet kwalijk te nemen.

Maar nu voelde zij zich een beetje terneergedrukt, een beetje vervelend. Mevrouw Rayner's weigering om haar te ontvangen was kort, bijna onbeleefd geweest en Letty was in den laatsten tijd verwend, doordat iedereen haar graag ontving, waar zij kwam; haar tegenwoordigheid werd als een eer beschouwd.

„Mijnheer George is boven, mejuffrouw,” zei de portier, toen zij door de vestibule ging; „hij is er al ongeveer een kwartier.”

Letty's hart klopte onstuimig; zij wachtte een oogenblik voor zij sprak.

„Heb je het aan mijnheer gezegd,” vroeg zij, „weet hij het?” „Om u te dienen, mejuffrouw, mijnheer George zei, dat ik het niemand moest vertellen,” was het antwoord, „hij wilde u zien.”

Letty zeide niets meer. Zij ging als in een droom naar het salon, zelfs deze, de voornaamste wensch, dien zij koesterde, zou vervuld worden. De liefde, waar zij zoo naar had verlangd, de liefde, waar zij om had gebeden, zou eindelijk tot haar komen. Zij stond buiten de deur stil, en dacht eraan, dat een paar meter van haar vandaan de man vertoefde, dien zij liefhad; het oogenblik der oogenblikken was in aantocht, was daar!

Zij deed de deur open en ging naar binnen. De geur van rozen, van viooltjes, die zij zoo weelderig tentoonspreidde, kwam haar als een welriekende golf tegemoet. Recht op en knap, met zijn blauwe oogen op haar gericht, stond George Dawley voor den haard. Zij stond stil, de vreugde maakte haar stilzwijgend, maar de eerste woorden van George brachten haar dadelijk uit den hemel naar de aarde.

„Ik heb eeuwen gewacht,” zei hij norsch, „en ik wou, dat je niet zoo'n massa bloemen had; de reuk ervan is eenvoudig verstikkend, ik begrijp niet, waarom je dat doet.”

Letty glimlachte, maar alleen met haar lippen. Zij reikte hem de hand en boog zich toen over een grooten pot met lelies, terwijl ze den zoeten geur ervan opsnoof.

„Als je het ooit buitensporig had gevonden om een shilling per maand voor bloemen uit te geven, dan zou je begrijpen, welk een genoegen het is, om geregeld een bestelling van zestig gulden per week bij den bloemist te doen,” zei ze met een gelijkmatige stem; „kwam je om mij te hoonen, George, omdat ik van rozen houd?”

Zij keek naar hem op en haar geest ging terug naar dien voor haar onvergetelijken dag in de denboschen van Chilworth. Zij dacht eraan, hoe zijn goedhartige blikken haar hadden getroffen — de flinke gelaatstreken, de blauwe oogen, de aardige, kleine bakkebaarden; zij dacht eraan, hoe voor haar onwetende, meisjesachtige verbeelding zij in hem de vereeniging vond van alles, wat in een man aantrekkelijk was. Nu was zij niet onwetend meer, zij had vele mannen gezien en er velen ontmoet, sommige waren knapper en verstandiger, betere mannen dan George, en toch waren haar gevoelens voor hem niet veranderd. Hij was de eenige man voor haar gebleven. Terwijl zij de lelies verliet, ging zij naar hem toe; zij ging naast hem staan, hun oogen waren op dezelfde hoogte, want ofschoon hij lang was, evenaarde haar lengte de zijne.

„Kwam je alleen om mij te hoonen?” vroeg zij weer. „Ben je boos op mij?”

Zij legde haar hand op zijn arm; haar oogen vertelden hem op een wijze, die niet misverstaan kan worden, wat zij voor hem voelde. George hield zijn adem plotseling in. Hij wist, wat hem werd aangeboden: liefde, de liefde van een vrouw, die iedere man graag de zijne zou noemen.

„Nee,” zei hij een weinig schor; „ik kwam niet om je te hoonen, Letty, ik kwam om je te vragen of je mijn vrouw wilt worden.” Nauwelijks had hij deze woorden gesproken, of zijn hart werd ziek van verlangen naar Moya, naar haar aanbiddelijke lieflijkheid en bescheiden zachtheid, die hij niet kon vergeten, hoe hij er ook zijn best toe deed. Tevergeefs hield hij zich voor, dat zij inhalig was, dat zij getoond had, dat zij hem om zijn geld genomen had, dat het Eldred Dawley's erfgenaam was, dien zij wenschte te huwen.

Hij kon zijn verlangen naar haar niet onderdrukken en eindelijk nam hij een besluit, dat hem een wanhopig redmiddel toescheen. Hij wilde Letty huwen en zijn trouw voor haar zou zijn rusteloos verlangen onderdrukken naar Moya's gezelschap, haar stem en haar aanraking. George was noch verwaand, noch ingebeeld, maar hij wist, dat Letty van hem hield. Hij zwoer in gedachten, dat als zij zouden trouwen, zij er nooit spijt van zou hebben.

Als hij haar ook niet de eerste hartstochtelijke liefde kon geven, waar zij recht op had, hij kon haar wel een standvastige, eerlijke genegenheid geven, die door den tijd niet zou verminderen. Het was een familiegewoonte bij de Dawley's dat de mannen goede echtgenooten waren en van die gewoonte wilde George niet afwijken.

Letty's hand bewoog zich licht, terwijl zij op zijn arm leunde, en haar oogen rustten erop, terwijl zij hem antwoordde.

(Wordt vervolgd.)

Advertentiën-Wedstrijd.

In dit tijdschrift zal eene serie annonces verschijnen van de Comp. Liebig, die gemerkt zullen zijn No. 1, 2, 3, 4 en 5. Alle lezers en lezeressen van dit tijdschrift kunnen aan het concours, dat daaruit zal bestaan om de beste annonce aan te wijzen, deelnemen. De annonce, die de meeste stemmen zal hebben ontvangen, zal beschouwd worden als de winnende, en tusschen de personen, die op deze annonce zullen hebben gestemd, zullen door loting verdeeld worden 110 prijzen, onderverdeeld als volgt:

1e prijs.	f 100.—
2e „	75.—
3e „	50.—
4e „	25.—
5e „	15.—
5 prijzen	„ 10.—

100 fraaie kookboeken.

Bij deze inzending moet gevoegd worden een bon van Liebig's Chromos, welke bons zich bevinden in diverse verpakkingen van Liebig's Vleeschextract of Oxo Bouillon en dit kan geschieden tot 1 April a.s. aan de fa. A. J. ten Hope, Rotterdam, per franco brief met het opschrift: Reclame-Wedstrijd-Liebig en met duidelijk adres van den afzender voorzien.

De uitslag wordt aan iedere inzender (der) per circulaire medegedeeld.